

UZASADNIENIE

D. R. została oskarżona o to, że:

1. w dniu 29 czerwca 2007 r. w Ł. działając na polecenie innych ustalonych osób, będących członkami zorganizowanej grupy przestępczej, trudniących się dokonywaniem oszustw kredytowych i ubezpieczeniowych, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania dla siebie kredytu na zakup samochodu osobowego marki F. (...) o numerze VIN (...) i rejestracyjnym (...), złożyła w dniu 30 maja 2007 roku w (...) Bank S.A. wniosek o udzielenie kredytu na zakup w/w pojazdu, a celem uzyskania tegoż złożyła nierzetelne oświadczenie co do zatrudnienia, stwierdzające iż jest zatrudniona na umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 01 kwietnia 2004 roku do firmie (...) sp. z o.o. na stanowisku menager ds. sprzedaży z uposażeniem 2900 PLN, wskutek czego zawarła umowę kredytu numer (...) /ks z dnia 29.06.2007 roku przez (...) Bank S.A. na kwotę nie mniejszą niż 46 810,93 PLN na zakup w/w pojazdu, czym wprowadziła w błąd w/w bank co do swej zdolności kredytowej, zamiaru spłaty kredytu oraz rzetelności dokumentów przedłożonych przy ubieganiu się o kredyt, doprowadzając w/w bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w powyższej kwocie,

to jest o czyn z art. 286 §1 k.k. i art. 297 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

R. S. został oskarżony o to, że:

2. we wrześniu 2006 r. w Ł., działając na polecenie innych ustalonych osób, będących członkami zorganizowanej grupy przestępczej trudniącej się dokonywaniem oszustw kredytowych i ubezpieczeniowych, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania dla siebie kredytu na zakup samochodu osobowego marki C. (...) o numerze VIN (...) i rejestracyjnym (...), złożył w dniu 18 września 2006 roku w (...) w ŁODZI wniosek o udzielenie kredytu w (...) BANK S.A. na zakup w/w pojazdu w łącznej kwocie 32 914,29 PLN, a celem uzyskania tegoż przedłożył nierzetelne i poświadczające nieprawdę co do zatrudnienia, a także podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości średnim dochodów wystawione 13.09.2006 roku na druku (...) przez firmę (...) z Ł., stwierdzające zatrudnienie w tym podmiocie R. S. na okres od dnia 06 marca 2006 roku na czas nieokreślony, jako montażysta stolarki okiennej z uposażeniem brutto 2550 PLN, jak również przy ubieganiu się o kredyt przedłożył nierzetelne pisemne oświadczenie co do okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu, a mianowicie, iż jest faktycznym nabywcą w/w pojazdu, podczas gdy w rzeczywistości był jedynie osobą firmująca rzekomy zakup auta na polecenie członków zorganizowanej grupy przestępczej, a także że pojazd nabył za pośrednictwem komisju (...), podczas gdy komisj jedynie pozorował samą transakcję, która w rzeczywistości nie miała miejsca, jak również że przedmiotem kredytu jest w/w pojazd, podczas gdy w rzeczywistości samochód ten uległ wcześniej, wskutek kolizji zaistniałej na terenie kraju szkodzie całkowitej, a także do zawarcia umowy kredytu przedłożył nierzetelne, gdyż nie obrazujące faktycznych operacji gospodarczych oraz podrobione dokumenty w postaci podrobionej umowy komisju - pokwitowanie numer 40/06 z dnia 20.09.2006 roku wystawionej przez (...) na J. G., jako komitenta na kwotę 33 000 PLN z czego 500 PLN to prowizja dla komisju, nierzetelnej faktury VAT marża numer 44/06 z dnia 20.09.2006 r. wystawionej przez (...) na R. S. jako kupującego w/w pojazd na kwotę 33 000 PLN, wskutek czego zawarł umowę kredytu numer (...) z dnia 20.09.2006 roku, wprowadzając tym samym bank w błąd co do swej zdolności kredytowej, rzetelności i autentyczności przedłożonych dokumentów i faktycznego stanu technicznego przedmiotu kredytu w dacie podejmowania decyzji kredytowej, doprowadzający tym samym do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w/w bank w kwocie 32 914,29 PLN,

tj. o czyn z art. 297 §1 k.k. i art. 286 §1 k.k. i art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

P. K. został oskarżony o to, że:

3. w dniu 04 września 2005 roku w Ł., działając na polecenie innej ustalonej osoby będącej członkiem zorganizowanej grupy przestępczej trudniącej się dokonywaniem oszustw kredytowych i ubezpieczeniowych, działając w celu

osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania kredytu przez K. (...) na zakup samochodu osobowego marki B. o numerze VIN (...) i rejestracyjnym (...), będąc pełnomocnikiem firmy (...) 97-702 ŁÓDŹ, ul. (...) polecił wystawić pracownicy tego ostatniego podmiotu gospodarczego J. G. poświadczające nieprawdę co do zatrudnienia, a mające istotne znaczenie dla okoliczności uzyskania kredytu oraz podrobione zaświadczenie o dochodach z dnia 04 września 2005 roku wystawione przez podmiot (...), 97-702 (...), ul. (...) wystawione na K. (...), stwierdzające zatrudnienie tego ostatniego na stanowisku dyrektora od dnia 06 stycznia 2005 roku na czas nieokreślony z wynagrodzeniem brutto 5700 złotych, wskutek czego K. (...) zawarł umowę kredytu numer (...) na zakup w/w pojazdu w dniu 12.10.2005 roku przez (...) BANK S.A. na kwotę 80 824,74 PLN, wprowadzając tym samym w błąd w/w bank co do zdolności kredytowej K. (...) oraz autentyczności i rzetelności przedłożonego przez kredytobiorcę zaświadczenia o zatrudnieniu i doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 80 824,74 PLN,

tj. o czyn z art. 286 §1 k.k. i art. 297 §1 k.k. i art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

4. w okresie od dnia 14 lutego 2006 roku do dnia 27 lutego 2006 roku w Ł., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, na polecenie innej ustalonej osoby będącej członkiem zorganizowanej grupy przestępczej trudniącej się dokonywaniem oszustw kredytowych i ubezpieczeniowych, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania kredytów przez P. Ł. oraz S. G., będąc pełnomocnikiem firmy (...), 97 - 702 ŁÓDŹ, ul (...) polecił - w przypadku P. Ł., potwierdzić jednej z pracownic tego ostatniego podmiotu gospodarczego weryfikatorowi banku, rzekome zatrudnienie tego ostatniego, a w przypadku S. G., wystawić poświadczające nieprawdę co do zatrudnienia, mające istotne znaczenie dla okoliczności uzyskania kredytu oraz podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu, wskutek czego doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości bank (...) S.A. oraz (...) BANK S.A. w kwocie 208 946, 53 PLN, i tak:

a) w dniu 14 lutego 2006 roku w Ł., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania kredytu przez P. Ł. na zakup samochodu osobowego marki H. (...) o numerze VIN (...) i rejestracyjnym (...), będąc pełnomocnikiem firmy (...), 97 - 702 ŁÓDŹ, ul (...) polecił potwierdzić jednej z pracownic tego ostatniego podmiotu gospodarczego, weryfikatorowi banku, fakt rzekomego zatrudnienia w w/w podmiocie gospodarczym P. Ł., który przy ubieganiu się o kredyt złożył informacje o zatrudnieniu i wysokości dochodów podając, że jest zatrudniony firmie (...) na umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 03.03.2005 roku jako kierownik montażu z uposażeniem 4000 PLN, wskutek czego P. Ł. zawarł umowę kredytu numer (...) 122 5 na zakup w/w pojazdu w dniu roku przez BANK (...) S.A. na kwotę 90 108, 38 PLN, wprowadzając tym samym w błąd w/w bank co do zdolności kredytowej P. Ł. oraz rzetelności przedłożonego przez kredytobiorcę oświadczenia o zatrudnieniu i doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 90 108, 38 PLN;

b) w dniu 27 lutego 2006 roku w Ł., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania kredytu przez S. G. na zakup samochodu osobowego marki H. (...) o numerze VIN (...) i rejestracyjnym (...), będąc pełnomocnikiem firmy (...), 97 - 702 ŁÓDŹ, ul (...) polecił wystawić pracownicy tego ostatniego podmiotu gospodarczego - J. G., poświadczające nieprawdę co do zatrudnienia, a mające istotne znaczenie dla okoliczności uzyskania kredytu oraz podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu S. G. z dnia 27.02.2006 roku wystawione przez firmę (...), 90 - 702 ŁÓDŹ, ul (...), stwierdzające iż S. G. zatrudniony w w/w firmie od 03.03.2005 roku jako kierownik montażu na czas nieokreślony z uposażeniem 3600 złotych netto, wskutek czego S. G. zawarł umowę kredytu nr (...) z dnia 06.03.2006 roku z (...) BANK S.A. na zakup w/w pojazdu na kwotę 118 838,15 PLN, wprowadzając tym samym w błąd w/w bank co do zdolności kredytowej S. G. oraz autentyczności i rzetelności przedłożonego przez kredytobiorcę zaświadczenia o zatrudnieniu i doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 118 838,15 PLN,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

5. w dniu 09 maja 2006 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania dla J. G. pożyczki gotówkowej, wyraził zgodę na wystawienie sfalszowanego oraz poświadczającego nieprawdę, co do wysokości zarobków oraz czasokresu i formy zatrudnienia, zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach

w firmie (...), stwierdzającego, iż jest ona zatrudniona w w/w firmie od dnia 01.03.2005 roku na umowę o pracę na czas nieokreślony, który to dokument kredytobiorczyni złożyła w (...) S.A. przy wniosku o udzielenie pożyczki, wskutek czego zawarła ona umowę kredytu numer (...) z dnia 09.05.2006 roku, wprowadzając bank (...) S.A. w błąd co do rzetelności i autentyczności dokumentów przedłożonych przy ubieganiu się o kredyt oraz zamiaru spłaty kredytu, czym doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w/w bank, który udzielił pożyczki w kwocie 22 400, 00 złotych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. i art. 273 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

6. w dniu 13 września 2006 roku w Ł., działając na polecenie innej ustalonej osoby, będącej członkiem zorganizowanej grupy przestępczej trudniącej się dokonywaniem oszustw kredytowych i ubezpieczeniowych, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania kredytu przez R. S. na zakup samochodu osobowego marki C. (...) o numerze VIN (...) i rejestracyjnym (...), będąc pełnomocnikiem firmy (...), 97 - 702 ŁÓDŹ, ul (...) polecił wystawić nieustalonej osobie, poświadczające nieprawdę co do zatrudnienia, a mające istotne znaczenie dla okoliczności uzyskania kredytu oraz podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu z dnia 13.09.2006 roku przez firmę (...), 90 - 702 ŁÓDŹ, ul. (...), stwierdzające, iż R. S. jest zatrudniony w w/w firmie od 13.09.2006 roku jako montażysta stolarki okiennej na umowę o pracę na czas nieokreślony z uposażeniem 2550 złotych netto, wskutek czego R. S. zawarł umowę kredytu numer (...) z dnia 20.09.2006 roku z bankiem (...) S.A. na kwotę 32 914, 29 PLN na zakup w/w pojazdu, wprowadzając tym samym w błąd w/w bank co do zdolności kredytowej R. S. oraz autentyczności i rzetelności przedłożonego przez kredytobiorcę zaświadczenia o zatrudnieniu i doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 32 914, 29 PLN,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

M. K. została oskarżona o to, że:

7. w dniu 06 października 2005 roku w Ł., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie 52 560,45 PLN, będąc zatrudnioną w (...) S.A. z/s we W. Oddział (...) na stanowisku doradca klienta i mając w swoim zakresie obowiązków zawieranie umów ubezpieczenia komunikacyjnego OC/AC/NW zgodnie z procedurą ubezpieczeń zawieranych za pośrednictwem (...) we W. oraz na zasadach i warunkach wynikających z umowy agencyjnej numer (...) z dnia 31 grudnia 2003 roku zawartej pomiędzy (...) S.A. we W., a (...) S.A. 1 Inspektorat w T., a także mając pełną znajomość warunków i zasad udzielania kredytów samochodowych, w tym iż prawnym zabezpieczeniem spłaty udzielanych poprzez (...) S.A. kredytów jest posiadanie przez kredytobiorcę aktualnej polisy ubezpieczeniowej AC + KR wraz z cesją praw do niej na Bank udzielający kredytu do całkowitej jego spłaty, wystawiła dokumentację ubezpieczeniową OC/AC, potwierdzeniem zawarcia której jest polisa (...) S.A. Inspektorat T. serii i numer (...) wystawiona na J. Z. w dniu 06.10.2005 roku na pojazd V. (...) o numerze (...) i rejestracyjnym (...) w zakresie AC na sumę ubezpieczenia 47 000 PLN brutto, obejmująca okres ubezpieczenia od 06.10.2005 roku godz. 14.24 do 05.10.2006, stanowiąca integralną część dokumentacji kredytowej na zakup w/w pojazdu numer (...) zawartej 05.10.2005 r. z J. Z. przez Bank (...) S.A. na kwotę 52560,45 PLN, poświadczając nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne, a mianowicie faktu wykonania oględzin pojazdu stanowiącego przedmiot kredytu i ubezpieczenia, a także sporządzenia dokumentacji fotograficznej, a tym samym w konsekwencji faktu, iż pojazd w chwili wystawienia polisy ubezpieczeniowej w zakresie AC nie posiada jakichkolwiek uszkodzeń,

tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 i 3 k.k.

Wyrokiem z dnia 10 lipca 2015 roku, sygn. akt IV K498/12 Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi w miejsce zarzucanego **D. R.** czynu z punktu 1 uznał oskarżoną za winną popełnienia tego, że w okresie od dnia 30 maja 2007 r. do dnia 29 czerwca 2007 r. w Ł., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania dla siebie kredytu na zakup samochodu osobowego marki F. (...) o numerze VIN (...) i rejestracyjnym (...), doprowadziła pokrzywdzony bank do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 46.810,93 zł w ten sposób, że wprowadziła w błąd (...) Bank S.A. w W. co do zamiaru wywiązania się z umowy kredytu, swojego zatrudnienia,

wysokości osiągniętych zarobków i rzetelności składanego oświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach, składając w dniu 30 maja 2007 roku w (...) Bank S.A. w W. wniosek o udzielenie kredytu na zakup opisanego pojazdu wraz z nierzetelnym oświadczeniem, że jest zatrudniona na umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 01 kwietnia 2004 roku w firmie (...) sp. z o.o. na stanowisku menager ds. sprzedaży z uposażeniem 2.900 zł, a ponadto przedłożyła w dniu 28 czerwca 2007 r. nierzetelne oświadczenie co do zatrudnienia, nieprawdziwie stwierdzające iż jest zatrudniona na umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 01 kwietnia 2004 roku w firmie (...) sp. z o.o. na stanowisku menager ds. sprzedaży z uposażeniem 2.900 zł, przy czym opisane oświadczenia dotyczyły okoliczności istotnych dla decyzji o udzieleniu kredytu, wskutek czego zawarła w dniu 29 czerwca 2007 roku z (...) Bank S.A. w W. umowę kredytu numer (...) /ks, tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu do 30 czerwca 2015 r.) i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. (w zw. z art. 4 § 1 k.k.) wymierzył jej karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. (w zw. z art. 4 § 1 k.k.) wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej D. R. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. (w zw. z art. 4 § 1 k.k.) orzekł wobec oskarżonej D. R. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez uiszczenie na rzecz (...) Bank S.A. kwoty 46.810,93 zł oraz na podstawie art. 63 § 1 k.k. (w zw. z art. 4 § 1 k.k.) zaliczył oskarżonej D. R. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zatrzymanie w dniu 2 lutego 2010 r.

W miejsce czynu zarzucanego **R. S.** w punkcie 2 uznał oskarżonego za winnego popełnienia tego, że w okresie od dnia 15 września 2006 r. do dnia 20 września 2006 r. w Ł., działając w krótkich odstępach czasu i wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania dla siebie kredytu na zakup samochodu osobowego marki C. (...) o numerze VIN (...) i rejestracyjnym (...), wprowadził Bank (...) S.A. w K. (którego następcą prawnym jest obecnie Bank (...) S.A. w W.) w błąd co do swej zdolności kredytowej, rzetelności oraz autentyczności i prawdziwości przedłożonych dokumentów, a tym samym doprowadził pokrzywdzony bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym banku w kwocie 32.914,29 zł w ten sposób, że złożył w dniu 15 września 2006 roku za pośrednictwem (...) S.A. w Ł. wniosek o udzielenie kredytu w Banku (...) S.A. w K. na zakup opisanego pojazdu, a celem uzyskania tegoż przedłożył:

- podrobione przez inną osobę oraz zawierające nieprawdę co do zatrudnienia, a tym samym nierzetelne, zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości średnich dochodów z dnia 13 września 2006 roku na druku (...) przez firmę (...) z Ł., stwierdzające nieprawdziwie zatrudnienie w tym podmiocie R. S. na okres od dnia 06 marca 2006 roku na czas nieokreślony jako montażysty stolarki okiennej z uposażeniem brutto 2.550 zł,

- nierzetelne pisemne oświadczenie, iż jest faktycznym nabywcą opisanego pojazdu, podczas gdy w rzeczywistości był jedynie osobą firmująca rzekomy zakup auta na polecenie innych osób,

- nierzetelną i poświadczającą nieprawdę fakturę VAT marża numer 44/06 z dnia 20 września 2006 r., wystawioną przez (...) na R. S. jako kupującego w/w pojazd na kwotę 33.000 zł,

które to dokumenty dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla decyzji o udzieleniu kredytu, wskutek czego zawarł z Bankiem (...) S.A. w K. w dniu 20 września 2006 roku umowę kredytu numer (...), tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu do 30 czerwca 2015 r.) i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. (w zw. z art. 4 § 1 k.k.) wymierzył mu karę 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy uniewinnił oskarżonych **P. K.** oraz **M. K.** od popełnienia zarzucanych im czynów. Orzekł także o kosztach obrony udzielonej oskarżonym z urzędu, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego P. K. kwotę 300 złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru w postępowaniu przygotowawczym oraz na rzecz oskarżonej M. K. kwotę 3.072 złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru w postępowaniu

przygotowawczym i sądowym w I instancji, zwolnił oskarżonych D. R. i R. S. w całości od ponoszenia kosztów sądowych, zaś kosztami postępowania w zakresie dotyczącym oskarżonych P. K. i M. K. obciążył Skarb Państwa.

Wyrok Sądu Rejonowego został zaskarżony apelacjami przez obrońców oskarżonych R. S. i D. R., osobiście przez oskarżonego R. S. oraz przez prokuratora.

Obrońca oskarżonego R. S. zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w całości zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych mogący mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający na uznaniu, iż oskarżony R. S. dopuścił się popełnienia przypisanego mu przestępstwa, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, zwłaszcza w postaci wyjaśnień oskarżonego, który konsekwentnie, zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak również sądowego nie przyznał się popełnienia zarzucanego mu czynu, wyjaśniając iż z uwagi na swój stan psychiczny wynikający z nagłej śmierci jego matki oraz nadmiernego w tym okresie zażywania narkotyków, nie pamięta faktu składania podpisów na dokumentach potrzebnych do uzyskania kredytów, a zatem braku świadomości oskarżonego, że brał udział w przestępstwie, nie daje dostatecznych podstaw do uznania R. S. za winnego popełnienia przypisanego mu przestępstwa.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca R. S. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Częstochowie zaskarżył wyrok Sądu I instancji w zakresie dotyczącym oskarżonych P. K. i M. K. na niekorzyść oskarżonych zarzucając zaskarżonemu wyrokowi :

I. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 271 § 1 k.k. oraz art. 286 § 1 k.k., poprzez niesłuszne przyjęcie przez Sąd I instancji, iż dokumentacja ubezpieczenia (...) pojazdu samochodowego, na którą składają się takie dokumenty jak polisa, wniosek o jej zawarcie oraz dokumentacja fotograficzna, wystawiona przez realizującego polisę agenta ubezpieczeniowego, nie stanowi dokumentu wystawionego i poświadczającego nieprawdę w rozumieniu przepisu art. 271 § 1 k.k.;

II. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 391 § 1 i 2 k.p.k. w związku z art. 394 § 2 k.p.k., poprzez uznanie za ujawnione na kilku terminach rozpraw głównych bez odczytywania, protokołów wyjaśnień świadków P. B., K. K., A. K. i M. B., złożonych w charakterze podejrzanych w innej sprawie, w sytuacji gdy oskarżyciel publiczny wnosił w akcie oskarżenia o bezpośrednie przesłuchanie tych świadków na rozprawie głównej, świadkowie ci zostali na dane terminy rozpraw wezwani, jak również ich zeznania w różnym stopniu dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy w zakresie dotyczącym oskarżonych P. K. i M. K., a ponadto, w przypadku P. B. nie skorzystał on z prawa do odmowy składania zeznań, jak również dodatkowo w przypadku M. B. za niesłusznie ujawnionych w tym trybie protokołów jego wyjaśnień z kart 860 - 869 i 871- 880 akt sądowych, w sytuacji gdy ów nie został nawet wezwany na termin rozprawy, na którym doszło do ujawnienia tych wyjaśnień bez odczytywania, pomimo iż przebywał wówczas w Zakładzie Karnym;

III. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodów w postaci:

a/ uzupełniającego przesłuchania w charakterze świadka M. B. z uwagi na ustanie w stosunku do jego osoby, wobec uprawomocnienia się wyroku skazującego, prawa do korzystania przez niego z odmowy zeznań na podstawie 182 § 3 k.p.k., na okoliczności odnoszące się do kwestii istotnych dla ustalenia odpowiedzialności karnej P. K., w tym w szczególności:

- faktycznego posiadania przez niego sfalszowanej pieczęci imiennej firmy (...), celów i motywów tego, w sytuacji gdy za pośrednictwem J. G. miał dostęp do oryginalnych pieczęci tego podmiotu gospodarczego;

- z uwagi na sprzeczności pomiędzy jego dotychczasowymi wyjaśnieniami:

aa/ przekazywania J. G. lub mężczyźnie określanemu przez niego jako szef (...)”, danych z wystawionych zaświadczeń czy oświadczeń przez firmę (...), w szczególności w przypadku kredytów na nazwiska P. Ł. i R. S., a także

ab/ faktycznej daty otrzymania od J. G. zaświadczenia o zatrudnieniu wykorzystanego później przy kredycie na nazwisko R. S. oraz okoliczności związanych z przekazaniem pracownikowi (...) S.A. A. K. notatki z weryfikacji miejsca zatrudnienia R. S., w tym jej pozyskaniem;

ac/ czy w ogóle i kiedy dokładnie J. G. została poinformowana, iż zarejestrowany na nią pojazd marki C. (...) będzie skredytowany, co faktycznie nastąpiło poprzez zaciągnięcie przez członków grupy kredytu na nazwisko R. S.;

b/ zasięgnięcia uzupełniającej opinii biegłego z zakresu ekspertyzy dokumentów, po pobraniu materiału porównawczego od P. K., na okoliczność czy ów podrobił widniejącą na tym dokumencie parafę D. S.;

c/ zażądania z banku (...) S.A. informacji czy dokonana została weryfikacja osobista lub telefoniczna miejsca zatrudnienia w przypadku kredytu gotówkowego na nazwisko J. G. i przedłożonego tam zaświadczenia o zatrudnieniu z firmy (...), jak ona przebiegała wraz z nadesłaniem sporządzonego na tę okoliczność ewentualnie dokumentu, w tym kto ewentualnie potwierdził dane z zaświadczenia o dochodach;

d/ zażądania z Komisji Nadzoru Finansowego informacji kiedy M. K. została wpisana przez Komisję Nadzoru Finansowego do Rejestru Agentów Ubezpieczeniowych ((...)) jako osoba fizyczna przy pomocy, której agent, czyli (...) S.A., wykonuje czynności agencyjne na rzecz (...) S.A. oraz w jakim czasokresie wykonywała te czynności;

e/ zażądania z (...) S.A. odpowiedzi czy M. K. przechodziła szkolenie w zakresie prawidłowości wystawiania dokumentacji ubezpieczeń AUTO CASCO, kiedy to miało miejsce, jaki był dokładnie zakres tematyczny tego szkolenia wraz z nadesłaniem ewentualnie posiadanych w tej mierze dokumentów;

f/ zażądania z (...) S.A. odpowiedzi:

fa/ czy M. K. przechodziła jakiekolwiek szkolenie prowadzone w ramach (...) S.A. w zakresie prawidłowości wystawiania dokumentacji ubezpieczeń AUTO CASCO, kiedy to miało miejsce, jaki był dokładnie zakres tematyczny tego szkolenia wraz z nadesłaniem ewentualnie posiadanych w tej mierze dokumentów;

fb/ czy obecne uregulowania prawne pozwalają ażeby oględziny ubezpieczonego pojazdu w ramach AC były wykonane przez innego pracownika niż wystawiający polisę agent ubezpieczeniowy, a jeżeli tak, to czy z owe oględziny ów pracownik musi udokumentować pisemnie w opracowanej notatce lub protokole;

g/ dopuszczenia dowodu z oględzin załącznika numer 22 do akt sprawy IVK 203/13 Sądu Okręgowego w Łodzi, to jest dokumentacji dotyczącej pojazdu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), zarejestrowanego na A. (...) celem wykazania, iż nie jest uprawnionym stwierdzenie, że nawet prowadzona nieformalna praktyka w latach 2005 - 2006 w (...) S.A. dopuszczała, ażeby pracownik (...)u wykonujący oględziny ubezpieczonego auta w ramach AC, a niebędący do tego osobą upoważnioną, z wykonanej czynności nie musiał sporządzić przynajmniej notatki urzędowej, opisującej w jakim stanie technicznym był pojazd;

IV. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, iż zebrany i ujawniony w toku postępowania sądowego materiał dowodowy nie pozwala na uznanie, iż oskarżony P. K. dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów opisanych od pkt. XLVII (47) do L (50);

V. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, iż zebrany i ujawniony w toku postępowania sądowego materiał dowodowy nie pozwala na uznanie, iż oskarżona M. K. dopuściła się zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu, opisanego w pkt. LI (51);

Podnosząc powyższe zarzuty prokurator wniosł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy w zakresie dotyczącym P. K. Sądowi Okręgowemu w Łodzi, wobec treści zarzutu numer XLVIII (48) aktu oskarżenia, a w zakresie dotyczącym M. K. Sądowi Rejonowemu dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi.

Oskarżony R. S. zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego co do kary zarzucając mu rażącą jej surowość oraz wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez znaczne złagodzenie kary.

Obrońca oskarżonej D. R. zaskarżyła wyrok Sądu Rejonowego w całości zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że oskarżona swoim zachowaniem działała z zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, w sytuacji gdy materiał dowodowy wskazuje, że oskarżona została wykorzystana do popełnienia przestępstw przez inne osoby.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonej wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej obrońcy oskarżonych R. S. i D. R. wnieśli alternatywnie o zmianę zaskarżonego wyroku i złagodzenie wymierzonych oskarżonym kar, zaś obrońca oskarżonej D. R. także o obniżenie wysokości orzeczonego środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora w zakresie dotyczącym oskarżonego P. K. okazała się zasadna.

Wydając co do P. K. wyrok uniewinniający Sąd Rejonowy negatywnie ocenił pomawiające oskarżonego zeznania J. G. uznając, że dowód ten nie spełnia kryteriów pozwalających na przyjęcie za wiarygodny dowodu z pomówienia.

Ocena zeznań J. G. została przeprowadzona przez Sąd Rejonowy w sposób bardzo drobiazgowy i obszerny. W powiązaniu z zasadą *in dubio pro reo* z art. 5 § 2 k.p.k. mogłaby ona stanowić podstawę wydanego orzeczenia uniewinniającego P. K., o ile ujawnione wątpliwości w zakresie jego udziału w procedurze wystawiania potwierdzających nieprawdę zaświadczeń o zatrudnieniu nie byłyby możliwe do rozstrzygnięcia.

Należy wszakże podzielić zawarty w apelacji prokuratora zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania karnego tj. art. 391 § 1 i 2 k.p.k. w związku z art. 394 § 2 k.p.k., poprzez uznanie za ujawnione bez odczytywania protokołów wyjaśnień świadków P. B., K. K., A. K., a szczególności M. B., który bezpośrednio uczestniczył w procedurze uzyskiwania zaświadczeń o zatrudnieniu z firmy (...), złożonych w charakterze podejrzanych w innej sprawie.

Wskazane osoby, za wyjątkiem P. B., skorzystały z uprawnienia przewidzianego w przepisie art. 182 § 3 k.p.k., zgodnie z treścią którego prawo odmowy zeznań przysługuje świadkowi, który w innej toczącej się sprawie jest oskarżony o współudział w przestępstwie objętym postępowaniem.

W takiej sytuacji zgodnie z treścią art. 391 § 1 i 2 k.p.k. wolno (należy) odczytywać w odpowiednim zakresie protokoły złożonych poprzednio przez niego zeznań w postępowaniu przygotowawczym lub przed sądem w tej lub innej sprawie albo w innym postępowaniu przewidzianym przez ustawę, a następnie wezwać świadka do wypowiedzenia się co do treści tychże zeznań i o wyjaśnienie zachodzących sprzeczności.

Zmiana treści art. 391 oraz 389 k.p.k. obowiązująca od dnia 1 lipca 2015 roku nie miała znaczenia dla wskazanej sytuacji procesowej.

Brak było i brak jest w dalszym ciągu, nawet po odebraniu przez Sąd Rejonowy zgody obecnych stron, na ujawnienie treści takich wyjaśnień bez odczytywania i bez wzywania świadka, mającego w odrębnym postępowaniu status oskarżonego o współudział w przestępstwie objętym postępowaniem, do wypowiedzenia się co do treści odczytanych wyjaśnień.

Nadto z pisma znajdującego się w aktach sprawy na k. 983 wynika, że Sąd Rejonowy został poinformowany przez prokuratora w dniu 10 października 2014 roku, a zatem 9 miesięcy przed wydaniem wyroku, o tym, że odrębne postępowanie przeciwko M. B. zakończyło się wydaniem prawomocnego wyroku skazującego, a zatem odpadła przesłanka dająca mu prawo do odmowy składania zeznań.

Zgodnie z obowiązującym w trakcie przedmiotowego postępowania przepisem art. 366 § 1 k.p.k. na przewodniczącym spoczywał obowiązek wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a w miarę możliwości także okoliczności sprzyjających popełnieniu przestępstw.

Brak odczytania wyjaśnień składanych przez P. B., K. K., A. K., a szczególności M. B. i brak wezwania tychże świadków do ustosunkowania się do odczytanych wyjaśnień, a także zaniechanie ponownego wezwania w charakterze świadka M. B. po utracie przez niego prawa do odmowy składania zeznań stanowiły naruszenie wskazanych w apelacji prokuratora przepisów postępowania karnego tj. art. 391 k.p.k., 366 k.p.k. oraz 167 k.p.k., które to naruszenie mogło mieć wpływ na wynik postępowania.

Szczegółowe przesłuchanie M. B. mogłoby doprowadzić do wyjaśniania wątpliwości co do okoliczności wystawienia ostatniego zaświadczenia o zatrudnieniu dla R. S., która to sytuacja miała miejsce po ustaniu pracy J. G. w firmie (...), a zatem mogłoby doprowadzić do potwierdzenia tezy aktu oskarżenia, że nie uczestniczyła ona w tej czynności, a uczestniczył w niej bezpośrednio P. K., bądź wyjaśnić przyczynę, dla której mimo braku zatrudnienia w firmie (...) była w stanie przekazać M. B. zaświadczenie o zatrudnieniu dla R. S..

Szczegółowe przesłuchanie M. B. mogłoby także wyjaśnić okoliczności związane z posługiwaniem się na uzyskanych z firmy (...) zaświadczeniach o zatrudnieniu wystawionych dla K. B. oraz S. G. nieautentyczną pieczęcią o treści „właściciel D. S.”, co w sytuacji pełnej akceptacji przez P. K. przestępczego proceduru nie było do końca zrozumiałe.

Trafnie także prokurator zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu brak wyjaśnienia wątpliwości co do faktu ewentualnej weryfikacji poświadczającego nieprawdę co do wysokości wynagrodzenia zaświadczenia o zatrudnieniu J. G. z dnia 24 kwietnia 2006 roku, wystawionego w czasie, gdy według ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy nie świadczyła już pracy w firmie (...) z uwagi na niewypłacanie jej wynagrodzenia, na podstawie którego to zaświadczenia w dniu 9 maja 2006 roku J. G. uzyskała kredyt w wysokości 24 000,00 zł w banku (...).

Ustalenie, iż taka weryfikacja zatrudnienia J. G. przez pracownika banku miała miejsce, a nadto że została ona dokonana z udziałem P. K., mogłoby doprowadzić do odmiennego ustalenia co do jego udziału w przestępstwie, niż ustalenie dokonane przez Sąd Rejonowy.

Okoliczności te skutkowały koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonego P. K..

Zgodnie z treścią przepisu art. 25 § 1 pkt 2 k.p.k. właściwym w pierwszej instancji do rozpoznawania spraw o oszustwo z art. 286 § 1 k.k. w stosunku do mienia znacznej wartości jest Sąd Okręgowy.

Czyn zarzucany oskarżonemu P. K. w pkt. 4 dotyczy mienia o wartości 208 946,53 zł, czyli zgodnie z treścią przepisu art. 115 § 5 k.k. mienia znacznej wartości.

W takiej sytuacji należało przekazać przedmiotową sprawę w zakresie dotyczącym oskarżonego P. K. do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Okręgowy przesłucha P. B., K. K., A. K., oraz M. B. uwzględniając powyższe uwagi, a także pozostałe okoliczności odnoszące się do zeznań tych świadków wskazane w apelacji prokuratora, których ustalenie może przyczynić się do potwierdzenia, bądź wykluczenia udziału P. K. w zarzuczanych mu przestępstwach.

Nie były natomiast zasadne zarzuty apelacji prokuratora odnoszące się do uniewinnienia M. K..

Sąd Okręgowy w całości podziela zawarty w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku pogląd prawny Sądu Rejonowego, iż po pierwsze M. K. jako pracownik instytucji pośrednictwa kredytowego i ubezpieczeniowego nie jest inną, podobną do funkcjonariusza publicznego w rozumieniu art. 271 § 1 k.k., osobą upoważnioną do wystawienia dokumentu. Po drugie wnioski o zawarcie polisy ubezpieczenia AC, a także sama polisa nie stanowią dokumentu, w którym można poświadczyć nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne w rozumieniu tegoż przepisu.

Dość będzie przytoczyć tylko pogląd zawarty w komentarzu do art. 271 § 1 k.k., zgodnie z którym „poświadczeniem” z art. 271 k.k. są tylko dokumenty „wystawiane” na użytek publiczny, przeznaczone do dowodzenia okoliczności w nich poświadczonych bez potrzeby potwierdzania ich innymi dowodami, korzystające z domniemania prawdziwości, obdarzane zaufaniem publicznym. Nie należą do tego zakresu dokumenty sporządzane przez funkcjonariuszy publicznych dla celów wewnętrznych urzędu (notatki służbowe itp.) ani dokumenty regulujące zobowiązania między osobami fizycznymi lub prawnymi (umowy, oświadczenia itp.). Użycie takich dokumentów w celach przestępczych nie zmienia ich charakteru. Jeśli sporządzono je w celu przestępczym, sprawca nie podlega odpowiedzialności z art. 271 k.k., lecz za przestępstwo, w którym uczestniczy w granicach swego zamiaru. Rozszerzająca interpretacja przestępczego poświadczenia nieprawdy, stosowana w warunkach dawnego ustroju (art. 266 k.k. z 1969 r.) jest bezpodstawną w warunkach wolności obrotu gospodarczego i własności prywatnej, oddzielonych od funkcji publicznych (A. Herzog, Kodeks Karny Komentarz pod red. A. Stefańskiego, Legalis 2015).

Wniosek o wydanie polisy ubezpieczenia AC, jako część dokumentacji wewnętrznej związanej z zawarciem dobrowolnej umowy ubezpieczenia (...) Casco pomiędzy zakładem ubezpieczeń, a konsumentem z pewnością nie stanowi dokumentu korzystającego z zaufania publicznego, o jakim mowa w art. 271 § 1 k.k.

Oceny tej nie zmienia fakt objęcia firm ubezpieczeniowym nadzorem państwa, bowiem dotyczy on prawidłowości ich działalności i ochrony konsumentów w tym zakresie, a nie daje im uprawnień w zakresie wiarygodności i charakteru prawnego wystawianych dokumentów, analogicznej jak przynależna dokumentom urzędowym.

M. K. nie była z pewnością funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu art. 115 § 13 k.k.

Nie była również inną osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu w rozumieniu art. 271 k.k.

Zestawienie znamienia „inna osoba uprawniona do wystawienia dokumentu” ze znamieniem „funkcjonariusz publiczny” nie jest przypadkowym zabiegiem legislacyjnym, lecz służy zaakcentowaniu tożsamości skutków prawnych wynikających z wystawionych przez oba podmioty dokumentów. Wystawienie ma charakter publicznoprawny, gdyż dokument nie jest sporządzany w interesie jego wystawcy, lecz w interesie publicznym. Służy bowiem oficjalnemu potwierdzeniu prawdziwości okoliczności mających znaczenie w obrocie prawnym, wskutek czego tak wystawionym dokumentom towarzyszy cecha zaufania publicznego (por. uzasadnienie wyr. SN z 30.11.2007 r., V KK 98/07, KZS 2008, Nr 4, poz. 21, Komentarz do art. 271 k.k. pod red. M. Królikowskiego, Legalis 2013).

Uprawnienie innej osoby, o jakiej mowa w art. 271 § 1 k.k., do wystawiania dokumentów, ma być uzupełnieniem kompetencji funkcjonariusza publicznego i nie jest równoznaczne z ogólną możliwością uczestniczenia w czynnościach prawnych i sporządzania tam różnych oświadczeń. Dokument wystawiony przez taką osobę ma zawierać w swojej treści poświadczenie, któremu przysługuje cecha zaufania publicznego, a w związku z tym domniemanie prawdziwości. Bez wątplenia cechą taką nie dysponuje (zawierana, sporządzana) umowa ujmująca nieprawdziwe okoliczności odnoszące się do zawarcia stosunku prawnego (zmiany, ustania), czy też co do niektórych jej warunków (wyrok SN, IV KK 422/14, Legalis Nr 1249417).

Czyn M. K. polegający na wypełnieniu wniosku o zawarcie polisy AC z posłużeniem się przez nią zdjęciami pojazdu marki B. wykonanymi przez A. K. mógłby ewentualnie stanowić przestępstwo pomocnictwa do oszustwa dokonanego na szkodę banku udzielającego kredytu na zakup tegoż samochodu, o ile oczywiście ustalenia faktyczne dawałyby podstawy do przyjęcia umyślności działania M. K. w tym wyłudzeniu. Ani przeprowadzone postępowanie dowodowe,

ani co ważniejsze z punktu widzenia gwarancji wynikających z art. 434 § 1 k.p.k., zarzuty zawarte w apelacji prokuratora, nie pozwalały na przyjęcie takich ustaleń.

Sąd Okręgowy w całości podziela także rozważania Sądu Rejonowego w zakresie dotyczącym praktyki przyjętej przez pracowników (...) S.A., jak i akceptowanej przez jego kierownictwo, odnoszącej się do posługiwania się przez agenta sporządzającego dokumentację ubezpieczeniową dokumentacją fotograficzną sporządzoną przez innego pracownika.

O takiej praktyce świadczyły nie tylko zeznania pracowników (...) S.A. Oddział w Ł., ale także zeznania dyrektor M. D.. Należy jednak dodać, że powyższe ustalenia miałyby znaczenie jedynie w razie braku podzielenia poglądu prawnego wyrażonego przez Sąd Rejonowy odnoszącego się do braku możliwości przypisania M. K. odpowiedzialności z art. 271 § 1 k.k. w zakresie sporządzania wniosku o zawarcie umowy ubezpieczenia AC.

Wobec powyższego wszelkie sygnalizowane przez prokuratora w apelacji rzekome braki dowodowe co do ustaleń faktycznych odnoszących się do M. K. nie mogły mieć znaczenia dla uznania prawidłowości orzeczenia Sądu Rejonowego w tym zakresie.

Nie były natomiast zasadne zarzuty zawarte w apelacjach obrońców oskarżonych D. R., R. S. oraz samego R. S. w zakresie, w jakim sprowadzały się one do kwestionowania winy oskarżonych.

Sąd Rejonowy dokonał w tym zakresie trafnej oceny wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów i na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne nie dopuszczając się błędnej oceny wyjaśnień oskarżonych, jak również innych zebranych w sprawie dowodów.

D. R. bez wątplenia działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej posługując się potwierdzającym nieprawdę zaświadczeniem o zatrudnieniu w celu uzyskania kredytu na zakup samochodu F. (...). Zgodnie z treścią art. 115 § 4 k.k. korzyść majątkowa jest to korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego.

D. R. działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zarówno dla siebie, gdyż korzystała z przedmiotowego samochodu, na zakup którego nie otrzymałaby kredytu z uwagi na brak zdolności kredytowej, jak i dla P. N. i pozostałych członków grupy przestępczej, którzy dokonali wyłudzenia przedmiotowego kredytu.

Mimo tego, że R. S. nie przyznał się do udziału w wyłudzeniu kredytu na zakup samochodu marki C., to potwierdził autentyczność swoich podpisów na dokumentacji kredytowej, jak również potwierdził fakt wykorzystania w tej dokumentacji dokumentów tożsamości, którymi się wówczas posługiwał.

Wyjaśnienia oskarżonego o braku pamięci i braku świadomości udziału w przestępstwie wobec treści opinii psychiatrycznej dotyczącej jego poczytalności słusznie zostały ocenione przez Sąd Rejonowy jako niewiarygodne.

Nie był zasadny zarzut apelacji obrońcy oskarżonego odnoszący się do braku weryfikacji własnoręczności podpisów R. S. na dokumentacji kredytowej poprzez dopuszczenie w tym zakresie dowodu z opinii biegłego do spraw badania autentyczności pisma ręcznego. Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym rozpoznał okazane mu podpisy jako własne i podtrzymał te wyjaśnienia w toku całego postępowania przed Sądem Rejonowym.

Brak przeciwnych dowodów w tym zakresie w toku postępowania przed sądem I instancji, jak również brak stosownego wniosku dowodowego nie może uzasadniać zarzutu apelacji odnoszącego się do nieweryfikowania przez Sąd Rejonowy wskazanej okoliczności z urzędu zwłaszcza, że również w toku postępowania odwoławczego oskarżony nie kwestionował własnoręczności okazywanych mu wcześniej podpisów.

Sąd Okręgowy uznał natomiast za zasadne wnioski alternatywne zawarte w apelacjach obrońców oskarżonych R. S. oraz D. R., sformułowane w toku postępowania odwoławczego, odnoszące się do niewspółmierności orzeczonych w stosunku do oskarżonych kar pozbawienia wolności.

Przy uwzględnieniu okoliczności łagodzących i obciążających ustalonych przez Sąd Rejonowy za obniżeniem tychże kar przemawiała podrzędna, sprowadzająca się do instrumentalnej, rola oskarżonych w przestępstwie zorganizowanym i przeprowadzonym przez inne osoby, a także niewielka wysokość osiągniętej przez nich korzyści majątkowej dla siebie.

Wobec oskarżonego R. S. z uwagi na jego uprzednią wielokrotną karalność brak było jednocześnie możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, bowiem brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia pozytywnej prognozy probacyjnej sprowadzającej się do założenia, że popełnione przestępstwo było incydentalne i dla osiągnięcia celów postępowania nie jest konieczne, aby odbywał on karę w warunkach izolacji więziennej.

Przeciwnie, dotychczasowy tryb życia oskarżonego wskazuje na fakt, że jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności będzie w stanie osiągnąć swoje cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i generalnej, tj. ukaże oskarżonemu oraz innym, że popełnianie przestępstw jest nieopłacalne i skutkuje nieuchronnie koniecznością poniesienia kary oraz zabezpieczy społeczeństwo przez czas odbywania kary przed przestępczą działalnością oskarżonego.

Brak było jednocześnie racjonalnych i przekonujących argumentów do ingerencji w pozostałą część orzeczenia odnoszącą się do wymierzonych kar i środków karnych.

Z uwagi na fakt, iż oskarżeni R. S. oraz D. R. korzystali w postępowaniu odwoławczym z pomocy prawnej świadczonej przez obrońców wyznaczonych z urzędu, a koszty tejże pomocy nie zostały uiszczone w całości, ani w części Sąd Okręgowy zasądził na rzecz obrońców oskarżonych ze Skarbu Państwa wynagrodzenie za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym w wysokości po 516,60 zł, ustalając je w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U z 2013 roku, poz. 461) wraz z podatkiem od towarów i usług.

Z uwagi na trudną sytuację majątkową R. S. oraz D. R. Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaś kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania odwoławczego kosztami sądowymi związanymi z apelacją prokuratora co do M. K. obciążył Skarb Państwa.